

МАЯ СЛОУН

“Ей, това се казва мъж! Служи на родината! А от нашия момък Мичъл патриот не става. Колко съм му говорил, но не слуша. Ама и той не е виновен, цялото им поколение е такова. Аз вярвам в нацията, синко. Със скръстени ръце не трябва да седим. Иначе току виж и тук се извили опашки и ни наредили някъде при комунетата, далеч от тая велика страна,” ухилва се Стария и поглежда с обич към калния, покрит с изпражнения двор. “Земя на хляба и меда.” И пак се завърта към мен. “Аз на война съм бил, ти какво знаеш. Във Виетнам.”

“Айде бе!”

“Най-добрите ми години. Не ги слушай какво разправят. Тия пръдлета в болницата за ветерани, дето им се връщали спомени – всичко е лъжа и измама. Доят системата. Добре си беше във Виетнам. Добри другари. А и по-сладки путки не си виждал, но за това да си мълчиш пред госпожата. Малки, сладки китайски путки, други като тях няма. Родени да са в помощ на мъжа, както е в библията. Знаят от чие ребро са направени. Нямах идея на какво са способни с тия малки устички. Хъ хъ хъ. Можеш да ми казваш Стария, синко.” И ми се усмихва. Има дълги зъби. Като на стар кон. “Значи търсиш нещо за шмъркане, а, синко?”

Виждал съм много метамфетаминови лаборатории в мрежата, но на живо е все едно си в “Стар Трек”, оня момент, дето прехвърлят Спок и Кърк в чужда вселена и те поемат към неизвестното. Първото нещо, което ме стряска, е миризмата. Отровна работа. По зле и от най-вмирисания памперс, не че някога съм сменял памперс, но ловя бас, че е такова. Направо те събаря. Микс от развалени яйца и лакочистителя на майка ми, и някаква друга субстанция, гадно-сладникава, все едно слънчасала презряла нектарина. На Мич не му прави впечатление. Аз дишам през устата. Всичко наоколо е добре подредено. Пирамиди пластмасови вани с препарат за канали, метални контейнери с ацетон, строени в редици, комини от празни кутии Судафед, като в огромна дженга. Тоя пич не е вчерашен. Да намериш толкова Судафед не е лесна работа, имам проучване по въпроса. След като прокараха закона срещу нелегалните лаборатории, в Уолгрийн не дават повече от два пакета и скриха опаковките от витрините. За тези количества тук ти трябва хора, които бачкат здраво и обикалят по аптеките. Викат му смърфиране, защото събираш неща като смърф. Всъщност смърфовете винаги са ми изглеждали малко педерастчета, даже и като малък; макар че ми се е случвало да си представям как бръмча с уста между набъбналите сини цици на смърфетките.

По нататък върху сгъваеми масички са подредени буркани и бутилки с течности. Някои са снабдени с маркучи, други гъргорят. Трети са загърнати с фолио, а над едно от шешетата стърчи голям розов балон. Мич беше прав за Уили Уонка. Все едно съм влязал в шоколадовата фабрика, в оная сцена с гигантската машина, дето Умпалумпа я управлява с едни огромни лостове и, хоп, накрая изплюва едно малко, но затова пък вечно бонбонче, което ще спаси света. Е, аз съм тук за бонбончето.

Досега не съм си представял, че ще видя лаборатория на живо. Мечтал съм си за малки дози, които получавам от Мич на улицата в движение, след ръкостискане, като по филмите – след което благодаря и отминавам. Но това тук си е истинско метамфетаминово предприятие. Е, не е като заводските мощности в Мексико, но определено по-добре от бараките и мотелските стаи на снимките в Google. Полицаите им викат “коктейл барове”. Според някои доклади петнайсет процента от тези места

ги откриват след взривове. Ченгетата се майтапят, че работата не е трудна, само трябва да си отваряш очите за пушек. Експлозиите не са безопасни. Можеш да си отнесеш изгаряне, да изгубиш крайник, да ослепееш. Но най-важният въпрос в момента е как да не повърна от вонята. Няма да е никак възпитано.

Стоя непохватно на двора и се чудя какво да правя, опитвам се да внуша на рефлексите си да удържат. Пак тръгва музика, този път – Guns'n'Roses, които знам от Behind the Music по VH1. Саунд системката им си я бива... Мич е в стихията си. Прескача превъзбуден като момченце от маса на маса и се кикоти на себе си. Кляка пред един буркан от фъстъчено масло с жълта като пикня мътилка в него и зяпа гъргорещата му тръбичката. "К'во ще кажеш, Шафър!? Не е ли яко?" И посочва буркана с пръст.

Приближавам се. Опитвам се да не ми личи, но краката ми са меки и ми се гади на приливи и отливи. "Яко е," отговарям.

Превод: Борис Делирадев